משום סרך בתה. ליכא לפרושי דחזקא בכלה לאסור משום סרך בתה שהרי סכורה שהוא שביעי והמטבל בשביעי ואיכא כרת לבעל זבה לאפוקי אם בתה סכורה שהוא שביעי ליכא לאיסורא דאורייתא אלא חששא בעלמא שמא תראה אחר שהטבל ביום שביעי כדר"ש הא ליכא למימר דהא לאחקין "רבא למטבל ביומא דתמניא דמעיקרא במחוזא משום אבולאי משמע הא לא אבולאי לאסור אע"ג דמומרא דרבי זירא היתה טהגת בימין ומוכלא בשמיני כדא"ל רב פפא לאחיי ולרבא מכדי האידנא טולהו ספק זבות שויהו רבנן "ואחיי ורבא דבור אחד היו הילכך אפי' בזמן הזה אסור לטבול בין בח' בין בט' ביום ומיהו אומר ר"ש אלין קפילא רק כשהשוב לביתה שיהיה לילה וא"ל שהגלה בלילה מביתה דשוב לא יבוא לידי ספק ליכא למיחש אם הטבל היא ביום סמוך להשיכה הטבול בתה בעוד היום גדול דמרגשת הבת בכך שהטבול סמוך להשיכה כלומה לבל במקום שיש לירא מפריצי העיר לא מנגעים שרי כדאיתא בשמעתין ורביעו משום התיר לאשה בעיר שהיה לחוש לנגעים לחוש בע"ש בז' שלה ולטבול ביום שבת שהוא שמיני מבעוד יום משום נגעים ור"ת אוסר דתרי קולי לא אסכתן דשרי הש"ס הרחקת חפיפה מטבילה וסרך בתה: **אבל** אמרו חכמים אסור לעשות כן שלא תבוא לידי ספק. ל"ל אסור לעשות כן לטבול דלא אתמשים מהו שלא תבוא לידי ספק הא כבר בתה בשעת הטמים שמא תראה והוה ליה למימר שלא תבוא לידי ודלא ועוד היכי שרו (ג) רבנן לשמש הא ודלא אמרי' לקמן במתני' (דף עב.) הרי זה תרבות רעה גבי שומרת יום כנגד יום שטבלה בשני לראייתה וקאמר מנעה ובעילתה תעיה וכן משמע בשמעתין מדפריך ונטבלינהו ביממא דז' ומאי דשו הש"ס אלמא אטבילה קאמר ר"ש דאסור ומיהו זה יש לדחות דלעולם קאי אתמשים אבל טבילה שריא לר"ש אלא אח"כ החמירו לאסור בה הטבילה גזרה שמא תשמש אבל קשה דלעיל פ' המפלת (דף כט:) בשמעתין דמעמה פריך בכ"א תשמש ומאי ר"ש היא דאמר אבל אסור לעשות כן אם אתמשים קאי דהא ודלא ביממא מטבלינן לה משום טבילה בזמנה מעה וי"ל דה"פ ר"ש היא דאמר גבי ודלא זבה דאסור לעשות כן לטבול ביום שמא תבא לידי ספק לשמש שבעילתה הוא תעיה הילכך בהך מעמה אע"ג דליכא בה כמה ספקות דשמא לא היתה זבה כלל ואם היתה זבה אימר הרחיקה לידתה ושמא לא תראה אסורה לשמש לר' שמעון אבל טבילה הוא מותרת אפילו לר"ש דשרי לה לטבול משום טבילה בזמנה מעה:

שלש אינן חוצצות שתים איני יודע ור' יוחנן אמר אנו אין לנו אלא אחת, *אמר ר' יצחק דבר תורה חובו המקפיד עליו חוצץ, חובו ואינו מקפיד עליו אינו חוצץ, יוגזרו על חובו שאינו מקפיד משום חובו המקפיד, ויגזרו על מיעוטו המקפיד משום חובו המקפיד, ולגזור נמי על מיעוטו שאינו מקפיד משום מיעוטו המקפיד? היא גופה גזרה ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה! אמר רב: נדה - בזמנה אינה טובלת אלא בלילה, ושלא בזמנה טובלת בין ביום בין בלילה, רבי יוחנן אמר בין בזמנה בין שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה, ואף רב הדר ביה דאמר רבי חייא בר אשי אמר רב נדה בין בזמנה בין שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה. אתקין רב אידי בנרש למטבל ביומא דתמניא משום אריותא רב אחא בר יעקב בפפוניא משום גנבי רב יהודה בפומבדיתא משום צנה *רבא במחוזא משום אבולאי אמר ליהודה בר פפא *לרבא (ולאביי) מכדי האידנא טולהו ספק זבות שויהו רבנן, ליטבלינהו ביממא דשביעאה? משום דרבי שמעון דתניא אחר תטהר אחר לכולן - שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן *ר' שמעון אומר אחר חטהר אחר מעשה תטהר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק אמר רב הונא אשה חופפת באחד בשבת וטובלת בשלישי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי שבת אשה חופפת באחד בשבת וטובלת ברביעי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי יו"ט שחל להיות אחר השבת אשה חופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שחל להיות אחר השבת רב חסדא אמר כולהו אמרינן "שכן" לא אמרינן - היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר רב יימר אמר אפילו "שכן" נמי אמרינן לבר מאשה חופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת' דלמוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שלאחר השבת - ליתא - דאפשר דחופפת בלילה וטובלת בלילה, דרש מרימר הלכתא כרב חסדא וכדמתרץ רב יימר. איבעיא להו אשה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה: מר זוטרא אוסר ורב חיננא מסורא שרי א"ל רב אדא, (ה) לרב חיננא מסורא לאו הכי הוה עובדא בדביתהו דאבא מרי ריש גלותא דאיקום, אזל ר"נ בר יצחק לפיסה, ואמרה ליה מאי אתיתי השתא

שנם. לא מיהלקי: **דבר תורה.** הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין חלילין ומחילין הלכה למשה מסיני: **רובו.** רוב שערו קצור אחת אחת: **בזמנה.** בשביעי ובנלה* דאוריתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: **בלילה.** דכתיב בה (ויקרא טו) תהיה בנדתה תורה אור תהא בנדתה כל ז': **שלא בזמנה.** בשמיני: **משום סרך בתה.** שמוהגת אחריה לטבול ביום ואפילו בזמנה ואחיא לידי כרת ולא יהיה דאמה בשמיני הוא דטבלה ביום: **אבולאי.** שעורי העיר ועובדי מוכיס הן בלילים של מערות היו בדרך בית הטבילה ואם תפול שם תסתכן: **ספק זבות שויהו.** שאפילו הה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עצמן כדר' זירא: **ליטבלינהו ביממא.** דשבעה ממה נפשך אם הה היא הרי יום טבילתה יותר מז' לראייתה ואם זבה היא מובלת זבה ביום: **אחר מעשה.** כיון שספרה מקלת היום של ז' תטהר ע"י טבילה: **לידי ספק.** שמא תשמש בו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטבילתה פסולה: **שכן אשה חופפת בע"ש ומובלת למו"ש.** דהא אינה יכולה לחוף בשבת ודכן אפשר משלי אפשר: **כולהו אמרי'.** היכא דהגיע טבילתה במו"ש חופפת בע"ש ואם הגיע טבילתה במוצאי י"ט אחר השבת לו למוצאי ב' ימים טובים של ר"ה אחר השבת חופפת נמי מבע"ש דהא לא אפשר לחוף ביו"ט: **שכן לא אמרי'.** היכא דטובלת בליל יום חול שיכולה לחוף היום אסורה לחוף מאתמול (ג) כדקאמרן משום מעמא דשכן אשה חופפת בע"ש ומובלת למוצאי שבת דהשתא לא אפשר לבל מוצאי יום חול שיכולה לחוף מאתמול: **אפילו שכן אמרינן.** דאפילו מובלה מוצאי יום חול יכולה לחוף מאתמול: **לבד מאשה חופפת בשבת ומובלת במוצאי שבת.** דלחוק יותר מדאי ואפילו מעמא "דשכן" ליכא לאמר דאפילו במוצאי שני ימים טובים של ר"ה אחר השבת אסורה לחוף בע"ש ומובלת שאחוף בליל טבילתה: **והלכתא כרב חסדא.** לחומרא דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטבלה מוצאי יום חול לא חוף מאתמול דאמר רב חסדא כולהו אמרינן דהיכא דטבלה במוצאי ב' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השבת חופפת בע"ש ליתא הלכתא כוותיה אלא כדמתרץ רב יימר חיפה בליל מה לכרב חסדא ומדלא יימר: **מאו שתחוף בלילה.** בליל טבילתה מי אמרינן מתוך שממהרת לטבילתה לא חייפא שפיר: **דליקום.** לשון קמטה ולא לתה לטבול: **מאי איכא בשמש.** מה לך למהר הלילה:

תוספי

שלש אינן חוצצות. פי' אסורה לטבול שמא תשמש ותחוף בספק אבל אין לפרש דקאי אתשמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמוראי בתראי אסרי גם מבלילה נזירה שמא תשמש שאסר לר' שמעון ורבי משמש בפרק המפלת גבי מרעה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון אלא דאמוראי בתראי אסרי גם מבלילה נזירה שמא תשמש שאסר לר' שמעון ורבי משמש בפרק המפלת גבי מרעה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון

תוספי הרא"ש

משחשיכה אז ליכא למיחש לטרף בתה: אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק. פי' אסורה לטבול שמא תשמש ותחוף בספק אבל אין לפרש דקאי אתשמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמוראי בתראי אסרי גם מבלילה נזירה שמא תשמש שאסר לר' שמעון ורבי משמש בפרק המפלת גבי מרעה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון

הגהות הב"ח

(א) גמ' אל' רב אדא מסורא לגר' זוטרא לאו הכי הוה עובדא בדביתהו: (ב) רש"י ד"ה שכן לא וכו' מתמול בדקאמרת משום: (ג) תוס' ד"ה לבל וכו' היכי שרו רבנן. נ"ב פי' רבנן דפליגי לר' שמעון ועל' פרק המפלת דף כט ע"ב בתוס' בד"ה ר"ש:

תוספי הרא"ש

משחשיכה אז ליכא למיחש לטרף בתה: אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק. פי' אסורה לטבול שמא תשמש ותחוף בספק אבל אין לפרש דקאי אתשמיש אבל הטבילה שריא לר' שמעון אלא דאמוראי בתראי אסרי גם מבלילה נזירה שמא תשמש שאסר לר' שמעון ורבי משמש בפרק המפלת גבי מרעה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון אלא דאמוראי בתראי אסרי גם מבלילה נזירה שמא תשמש שאסר לר' שמעון ורבי משמש בפרק המפלת גבי מרעה דפריך ביום כ"א תשמש ומשני משום דר' שמעון

תוספי הרא"ש

בין הרפ"ה לטבילה

תוספי הרא"ש

משמע דאתשמיש קאי דהא אתם מובלת ביום כ"א משום מבילה בזמנה מצוה. וכן משמע נמי קצת בת"כ דקתני ר' שמעון אומר אחר מעשה תטהר כיון שטבלה פחורה להתעסק בטהרות. אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן משמע דאלהתעסק בטהרות קאי. ואי אפשר לומר כן דע"כ גם הטבילה איסר ר' שמעון דלא מיסהבר דפליגי רבנן עליה לתיתר השמיש כיון שאם תראה נמצא בועל זבה לספרע. ועוד דתנן במתני' מבלה ביום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות רעה ומגעו ובעילתן תלוין. ומסתמא תרבות רעה דקאמר אסור. ונגמרא נמי א"ר יהודה וכי לית אתם קורין תרבות רעה והלא לא נתכוון זה אלא לבעל שומרת יום כנגד יום משמע דלכ"ע אסור ולא מיסהבר לחלק בין יום שביעי לפי שכבר נטתלקו רמיה. ועוד דאמר מעשה תטהר דקאמר הייגו הטבילה ועל המעשה שהזכיר אמר דאסור לעשות כן. ועוד אי אתשמיש קאי מאי קאמר שמא תבא לידי ספק כיון דשמשה כבר באה לידי ספק שמא תראה הא"ל למיסר שמא תבא לידי ודאי. ובמתניתא דמסלת פריך יום כ"א תשמש דכיון דאיכא ספיקות מובא תהא מותרת אף לשמש. ותשני

משחשיכה